

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 28. Fabulæ de Materia Mundi, & ejus Auctore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Interim *Achamoth* extra Pleroma Sæculum II.
A. C. 134.
exulabat, miserabilis abortus, informis,
& imperfectus; Christus illius misericor-
dia motus, extensa substantia dedit ei
formam entis, at intelligentiam non au-
xit; tum retrahens suam virtutem reli-
quit eam desolatam, quod miseriam suam
agnosceret, seque extra Pleroma videret
constitutam, sine spe illuc perveniendi;
multis ergo passionibus obruitur, tristi-
tia, timore, angustiis; tandem conversa
est ad eum, qui sibi vitam dederat, quod
materiæ, & totius hujus mundi visibilis
causa fuit; nam motus iste conversionis
animas produxit, tristitia, & timor ma-
teriam, ex lacrymis ejus fluvii, & maria
facta sunt, ex timore stupido, & insensi-
bili facta est terra. Sed hæc aliqua ex-
plicatione indigent.

§. XXVIII.

Fabulæ de Auctore hujus mundi.

Postquam Achamoth illum conatum e-
licuit, ut se ad Auctorem suum con-
verteret, Christus misit ad eam Salvato-
rem cum potestate Patris, & omnium Eo-
num; ille cum sociis Angelis venit, A-
chamoth scientiam largitus est, eamque
suis passionibus liberavit, quas tamen
passiones non redegit ad nihilum, sed con-
densavit, & ex his affectibus incorporeis
conden-

Sæculum II.
A. C. 134.

condensatis materiam eduxit corpoream, eamque duplicis speciei, unam malam, quæ erat effectus passionum, alteram, quæ erat effectus conversionis, & passionibus tantum obnoxia. Achamoth hoc modo libertati reddita, in risum solvi cepit, & per hunc risum lux facta est. Cum lætitia diffunderet, amplexa est Angelos Salvatoris socios, concepitque ex eis fructum spirituales ipsi similem. Habemus jam tres substantias, unam spirituales, seu *pneumaticam*, natura sua bonam, & incorruptibilem; alteram animalem, seu *psychicam* damnationi, vel saluti natam, prout bonum, vel malum egerit, tertiam materialem seu *hylicam*, non tantum corruptibilem, sed necessario perituram, & salutis incapacem. Achamoth erat in se substantia spiritualis, sed alias duas nempe animalem, & materialem ipsa formaverat, & ex substantia animali *Demjournum*, id est, Auctorem, & Deum eorum omnium, quæ extra Pleroma sunt, eduxerat. In hoc rerum ordine isti hæretici mundi auctorem collocabant, dicebantque *Demjournos*, a nomine inter Catholicos Theologos recepto, quod significabat operarium. Iste, si Valentino credimus, septem cælos condiderat, quibus ipse præerat; Paradisus, si ab infimo numerare incipias, erat numero quartus; Achamoth super omnes hos cælos habitabat;

tabat, sed infra Pleroma, nempe in Regione media. Auctor mundi spiritualia non capiebat, nec ea omnia, quæ supra ipsum erant, ideo se solum esse Deum putabat, & per Prophetas dicebat: Ego sum Deus, & non est alius præter me. Ipse erat Creator *Cosmocratoris*, seu Principis hujus mundi, scilicet Diaboli, & omnium spirituum malignorum, qui ex Achamoth tristitia exstiterant. Cosmocrator hunc mundum inhabitabat, & quia erat substantia spiritualis, ea, quæ supra ipsum erant, cognoscebat.

Sæculum II.
A. C. 134.

Isaiæ 45. 6.

Demjourgus, hoc mundo creato, etiam hominem condidit materiale, seu *choicum*, ex materia invisibili, & eidem inspiravit animam, creans eum juxta imaginem, & similitudinem suam, ad imaginem in quantum esset materialis, ad similitudinem, in quantum esset animal. Tum hominem induit tunica pellicea, id est, carne sensibili. Homini etiam dedit sementem spiritualementem, quam Achamoth ab Angelis acceperat, & in sinum Auctoris mundi deposuerat, ipso incio, ut hanc animæ, & corpori materiali communicaret, ubi progerminaret, & cresceret. Hæc sementis spiritualis nihil aliud erat, quam quod isti hæretici Ecclesiam nominabant, & imago Ecclesiæ superioris, quæ in Pleromate residebat. Salvator ex iis, quæ salvaturus erat, optima sibi assum-

Sæculum II.
A. C. 134.

assumpserat, esse spirituale ab Achamoth acceperat, Auctor mundi cum Christo animali induerat, ita ut etiam corpus ipsius esset psychicum, invisibile, & impassibile; sed nihil materiæ sumpserat, eo quod materia salutis capax non esset. Fuere, qui dicerent; Auctorem mundi Christum aliquem condidisse, natura sibi similem, qui per Mariam transisset sicut aqua per canalem, & Salvatorem cum perfectionibus omnium Eonum Pleromate egressum, in hunc Christum, cum baptizaretur, descendisse, seque, cum Pilato præsentaretur, iterum abstulisse, ita ut solus Christus animalis passus fuerit. Rerum omnium finis, inquiebant: tunc erit, quando omnes homines spirituales per *Gnosē*, seu veram scientiam formati, aut perfecti fuerint, & omnis spiritualis sementis ad culmen perfectionis pervenerit; tunc Achamothæ Mater e Regione media in Pleroma transferetur, & Salvatori ab omnibus Eonibus producto copulabitur; Ecce Sponsum, & Sponsam! homines spirituales animabus suis exuti, & purissimi spiritus facti, etiam Pleroma intrabunt, & erunt Angelorum, qui Salvatorem circumdant, conjuges. Auctor mundi in Regionem mediam ascendet, ubi prius erat mater ejus, & animas justorum comites habebit; attamen nihil animale Pleroma intrabit.

Tunc

Tunc ignis, qui in mundo latet, apparebit, accendetur, omnem materiam consumet, & ipse cum materia consumetur, & in nihilum recidet.

Sæculum II.
A. C. 134.

Hæc est integra fabula Theologica Valentinianorum, quam prolixius esse referendam mihi visum est, quia postmodum plures hæretici notissimi præcipuos Valentini errores aut propagarunt, aut renoverunt; & consultum duxi semel ostendere, quantum etiam prima ingenia aberraverint, quando in explicatione Scripturæ, sensui, & iudicio proprio inhæserunt, contempta Traditionis Apostolicæ, & Auctoritatis Ecclesiæ infallibili regula. Cæterum levi brachio Valentiniani refutari non poterant, quia in Secreta eorum Doctrinæ penetrare vix erat possibile; profundo silentio eam ab oculis prophanorum, id est, eorum omnium, qui hujus Sectæ non erant, abscondebant; illis, qui admitti petebant, per multas januas transeundum, multa siparia removenda erant, antequam ad hoc Sacrum perveniretur. Hujus Sectæ Doctores non nisi multis precibus exorati, & oblata multa pecunia curiosis altissima sua Mysteria vendebant. Certe mora, & labore opus erat.

*Tertull. in
Valent. c. 1.
2. 3.*

Hist. Eccles. Tom. I. G g §. XXIX.